

Arrest

nr. 290 318 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gelet op de terechtzitting van 7 april 2023 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 maart 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent afkomstig uit het dorp Taran, gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar. U verklaart dat u zeventien jaar bent ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaart dat uw vader een winkel uitbaatte in het dorp Taran. Twee dagen voor uw vertrek vond er nabij deze winkel een gevecht plaats tussen de taliban en de overheid. U en uw vader sloten de winkel en keerden naar huis terug. De volgende middag vonden jullie een dreigbrief van de taliban bij de winkel, waarin jullie van spionage voor de overheid beschuldigd werden. Jullie hielden de winkel open en keerden pas bij zonondergang naar huis terug. Van daaruit stuurde uw vader u naar uw oom van moederszijde in het nabijgelegen Bar Kalai. Diezelfde avond nog hoorde u van uw moeder dat de taliban naar uw huis waren gekomen. Ze hadden uw vader ontvoerd en waren ook naar u op zoek.

Deze problemen zetten u ertoe aan uw land te verlaten. U verliet Afghanistan de dag erna, omstreeks augustus 2019 en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. Op 18 juni 2020 diende u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. U gaf daarbij verschillende namen en leeftijden op. U wachtte het resultaat van uw Oostenrijks verzoek om internationale bescherming niet af, en reisde verder. U kwam op 5 augustus 2020 in België aan. Op 14 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: taskara's van uzelf en van uw familieleden, en de enveloppe waarin deze documenten u toegestuurd werden. Op 2 maart 2022 maakt u via uw advocaat opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog meerdere keren vragen waar u was. Uw moeder zegt hen dat ze niet weet waar u verblijft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze denken dat u een verrader bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen blijkt uit uw administratief dossier dat u de afgelopen maanden verschillende andere namen opgaf. Zo verklaarde u nu weer K.T., dan weer K.M. te heten (zie correspondentie Oostenrijkse Dubliniteit). Nu verklaart u K.A. te heten. Gewezen op uw verschillende verklaringen, zegt u aanvankelijk dat u niet wist dat u uw stamnaam moest opgeven als familienaam (verklaring DVZ, punt 22). Later stelt u dan weer dat u uw eigen familienaam niet kende. U vond T. een mooie naam en gebruikte

die (CGVS, p. 5). Deze antwoorden klaren echter niet uit waarom u steeds wisselende verklaringen aflegde over uw identiteit. Dat u zo lichtzinnig omspringt met één van de kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, doet in grote mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog blijkt uit uw administratief dossier dat u ook wisselende verklaringen aflegt over uw leeftijd. Nu weer bent u geboren in 1998, dan weer in 2002 en uiteindelijk in 2005 (zie correspondentie Oostenrijkse Dublinereenheid). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het niet klopt (CGVS, p. 5). Het simpelweg ontkennen van eerdere verklaringen, is onvoldoende om uit te klaren waarom u gekend staat met verschillende geboortejaren. Zo blijkt dat u ook over uw leeftijd, nochtans evenzeer één van de kernelementen van uw identiteit, sterk wisselende verklaringen aflegt. Ook dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat er ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen.

U verklaart dat uw problemen begonnen bij een gevecht tussen de taliban en de overheid (CGVS, p. 4, p. 11). Nochtans vermeldde u dit gevecht niet toen u vlak na uw aankomst in België verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven (fiche Minteh, p. 3). Daarop gewezen, zegt u dat u op dat moment veel aan uw hoofd had. U dacht nog steeds aan de moeilijkheden en miste uw moeder (CGVS, p. 11). Dat antwoord klaart niet op afdoende uit waarom u op dat moment dit gevecht niet vermeldde, gezien u zelf aangeeft dat het de opmaat vormde van uw problemen en gezien u eveneens verklaart dat u toen nog steeds aan de moeilijkheden dacht. Dit nalaten dit gevecht te vermelden, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban jullie, louter omwille van jullie aanwezigheid in de winkel, zouden beschuldigen van spionage (CGVS, p. 11), temeer omdat het gevecht wat verderop plaatsvond (CGVS, p. 11-12) en u zegt dat er overdag wel meer mensen rondlopen in het dorp (CGVS, p. 13).

U legt ook geen aannemelijke verklaringen af over de bedreigingen van de taliban. Kort na uw aankomst in België stelde u dat de taliban vaak dreigbrieven achterlieten bij de winkel van uw vader. Daarin werden u en uw familie van verraad beschuldigd (fiche Minteh, p. 3). Later rept u slechts over één dreigbrief (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt hoeveel dreigbrieven uw familie in totaal ontvangen heeft, stelt u dat het slechts om één brief ging (CGVS, p. 12). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, ontkent u dat u ooit anders gezegd hebt (CGVS, p. 12). Het simpelweg ontkennen dat u eerder andere verklaringen aflegde, volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor ondermijnd.

U legt de bewuste dreigbrief overigens ook niet neer. U verklaart dat uw vader hem in zijn bezit zou hebben gehad, en dat jullie niet weten waar de brief is nu uw vader verdwenen is (CGVS, p. 12). Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de verdwijning van uw vader (cfr. infra), volstaat dit antwoord niet om uit te klaren waarom u dit document niet neerlegt. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog legt u tegenstrijdige verklaringen af over jullie reactie op de dreigbrief. Aanvankelijk stelt u dat jullie de winkel niet openden nadat jullie de dreigbrief kregen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u dan weer dat jullie de winkel wel openhielden die dag (CGVS, p. 13). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, bevestigt u dat jullie de winkel wel geopend hebben die dag (CGVS, p. 13), zonder enige opmerking toe te voegen om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Voorts zijn uw verklaringen over het lot van uw vader niet coherent. Kort na uw aankomst stelde u dat uw vader ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek was meegenomen door de taliban (fiche Minteh, p. 2). Later stelt u dan weer dat uw vader de dag voor uw vertrek werd meegenomen door de taliban (verklaring DVZ, punt 15 & CGVS, p. 11, p. 14). Gewezen op deze flagrante tegenstrijdigheid, ontkent u uw vroegere verklaring (CGVS, p. 14). Het vasthouden aan één van de versies van uw relaas, is onvoldoende om deze tegenstrijdigheid uit te klaren, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het lot van uw vader teniet wordt gedaan.

Bovendien weet u wel erg weinig te vertellen over de ontvoering van uw vader. U stelt wel dat u bij uw oom verbleef op het moment dat dit gebeurde (CGVS, p. 13). U hoorde uw moeder aan uw oom vertellen over uw vaders ontvoering. U zou haar op dat moment echter geen vragen over deze gebeurtenis hebben gesteld (CGVS, 14). U weet niet meer dan dat uw vader meegenomen was. U weet niet hoeveel talibs er waren gekomen, noch hoe deze talibs uw familie zouden hebben behandeld (CGVS, p. 14). Gelet op de impact van deze gebeurtenis, is het echter weinig aannemelijk dat u genoeg zou nemen met uw moeders beknopte verklaring dat uw vader meegenomen was. Dat u op dat moment niet om meer informatie vroeg, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien vroeg u ook later niet om meer informatie over deze gebeurtenis (CGVS, p. 14), terwijl u hiertoe wel in de gelegenheid bent. U hebt immers telefonisch contact met uw moeder (CGVS, p. 7-8). Gevraagd waarom u zich hier niet beter informeerde, gezien de ernst van de gebeurtenis en gezien dit incident uw concrete vluchtaanleiding betreft, zegt u dat u wel wist wat er aan de hand was en dat zich verder niet wilde informeren (CGVS, p. 14). Dit gebrek aan interesse in de ontvoering draagt eens te meer bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot legt u geen geloofwaardige verklaringen af over de problemen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan. U stelt dat de taliban naar u komen vragen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoe vaak de taliban ongeveer naar u kwamen vragen. U hebt dit ook niet gevraagd aan uw familie. Uw moeder zou u ook niets meer verteld hebben (CGVS, p. 8). Dat u enkel in algemene bewoordingen kan stellen dat de taliban u nog steeds zoeken, zonder bijkomende details over hoe vaak of wanneer de taliban u zouden zijn komen zoeken, volstaat niet om dit element aannemelijk te maken. Het is daarnaast weinig aannemelijk dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgingscampagne van eenieder die ze ooit als spion zouden hebben beschouwd. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Gevraagd waarom de taliban u nog steeds zouden zoeken, herhaalt u enkel dat ze u zochten omdat u van spionage beschuldigd werd (CGVS, p. 8). Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Hierover gevraagd, verwijst u wat u persoonlijk betreft enkel naar uw vroegere problemen met de taliban (CGVS, p. 8, p. 15, die niet geloofwaardig zijn).

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt taskara's neer van u en uw familieleden. Deze taskara's kunnen hoogstens uw verklaringen over uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen worden hier niet betwist. De enveloppe wijst erop dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Ook dat staat hier niet ter discussie.

Ook opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Het betreffen immers hoofdzakelijk bevestigende opmerkingen dat de notities correct zijn. Wat betreft de opmerking dat u nooit gezegd heeft dat uw vader anderhalf jaar voor uw vertrek gedood werd en dat dit niet teruggevonden wordt in het verslag van de DVZ, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie, en de verwijzing naar de 'fiche Minteh' waar dit zo genoteerd werd. Het ontkennen van een eerder gemaakte opmerking volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheids-medewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 9 van de Voogdijwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Allereerst gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen. Hij benadrukt een tegenstrijdigheid in de motivering, waarbij de commissaris-generaal enerzijds verwijst naar wisselende verklaringen omtrent verzoekers identiteit die zijn algemene geloofwaardigheid aantasten, maar anderzijds ook stelt dat zijn identiteit niet wordt betwist. Verder gaat verzoeker in op een aantal “*zogenaaamde*” tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen, de verwijzing in de bestreden beslissing naar de fiche Minteh en de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem voorgelegde documenten en bewijzen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het recht op eerbiediging van zijn privéleven, gelet op de aanwezigheid van zijn neef in België die hier verblijfsrecht heeft nadat hem subsidiaire bescherming werd verleend.

Voorts wijst verzoeker op de machtswissel door de taliban waarbij hij verwijst naar zijn vluchtrelaas, alsook naar het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig is en al enkele jaren in het Westen verblijft. Hij haalt hierbij landeninformatie aan die betrekking heeft op terugkerende Afghanen die worden gezien als “*verwesterd*” en die een groep vormen die een risico loopt om slachtoffer te worden van daden van vervolging of ernstige schade door de taliban, alsook een risico lopen om slachtoffer te worden van afpersing, geweld en verstoting door de Afghaanse gemeenschap. Hij betoogt:

“De Afghaanse verzoekers die zich identificeren met Westerse landen vormen dus een duidelijk doelwit voor ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezin (regering van voor de machtswissel) of als zelfs spionnen.

Dat de verzoeker binnen het profiel valt en zal worden beschouwd als Ongelovige, pro-Westerse Afghaan, die de Sharia niet naleeft en bovendien is gevlucht omwille van het feit dat de taliban hem beschuldigd van spionage voor de Afghaanse overheid.

Uw Zetel erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, en of wordt beschuldigd van spionage loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.”

Vervolgens verwijst verzoeker naar de precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in heel Afghanistan sinds de overname van het land door de taliban. Er kan volgens hem dan ook niet meer worden gesteld dat hij veilig kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Hij haalt hiertoe tal van landeninformatie en andere bronnen aan.

Verzoeker voegt onder meer volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“3. EASO-rapport “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”;

4. Nanssen, *Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername*,

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf> ;

5. Human Rights Watch, *Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive*, dd. 29 oktober 2021;

6. Artikel over de regels ingevoerd door de Taliban, dd. 20/09/2021,

<https://www.nu.nl/strijd-in-afghanistan/6158051/dit-zijn-de-regels-die-de-taliban-tot-nu-toe-hebben-ingevoerd-in-afghanistan.html>”;

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 31 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie*

tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 6 april 2023 een aanvullende nota over waarbij hij o.a. benadrukt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omdat hij als kind Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef, hij verwijst naar 's Raads arrest nr. 278 653 van 12 december 2022 en hij een aantal risicobepalende omstandigheden in zijn hoofd aanhaalt, met name onder meer:

“- Verzoeker reisde naar België als vijftienjarige, wat betekent dat de gebeurtenissen waarvoor hij vluchtte zijn voorgevallen nog voor die leeftijd;

(..)

- Verzoeker woont al bijna 3 jaar in België;
- Verzoeker heeft de Westerse waarden en normen overgenomen;
- De neef van verzoeker heeft al enkele jaren een legaal verblijf in België, verzoeker woont bij zijn neef;
- Verzoeker bevond zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in zijn persoonlijke ontwikkeling in België.”

Verzoeker maakt verder “nieuwe en actuelere informatie” over met betrekking tot zijn regio van herkomst, met name “Kunar, Nangarhar”. Ten slotte brengt verzoeker landeninformatie aan waaruit blijkt dat de grootste risicoprofielen in de humanitaire crisis voornamelijk terugkerende Afghanen betreffen en argumenteert voorts onder verwijzing van landeninformatie dat deze humanitaire crisis wel onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

3.3. Verzoeker maakt op 20 april 2023 een tweede aanvullende nota over waarbij hij bijkomende documenten toevoegt ter staving van zijn verwestering en integratie in België, met name een doorstroomadvies na OKAN van juni 2022, een schoolrapport 2021-2022 en een aanbevelingsbrief van zijn voormalige voogd (stukken 8 tot 10).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zijn verzoekschrift, aanvullende nota's en ter terechtzitting verwijst verzoeker naar zijn langdurig verblijf in België als minderjarige en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan als 'verwesterd' zal worden beschouwd, reden waarom hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

5.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen esinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban's impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA

“Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als *“verwesterd”* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland

tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op wisselende verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd in verschillende EU-lidstaten omtrent zijn naam en leeftijd, neemt niet weg dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gesteld dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst, zoals ondersteund door zijn taskara, niet worden betwist. Het enkele gegeven dat verzoeker wisselende verklaringen zou hebben afgelegd over zijn leeftijd, is verder niet voldoende om de datum in februari 2005 die doorheen het administratief dossier door het CGVS als verzoekers geboortedatum wordt gehanteerd, heden ter discussie te stellen, te meer de Dienst Voogdij het niet nodig vond om over te gaan tot een leeftijdsonderzoek (AD CGVS, stuk 4) en het CGVS verzoeker gedurende de gehele procedure steeds als minderjarige heeft behandeld. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden die hierover anders doen denken. Ook in haar aanvullende nota vermeldt de verwerende partij verzoekers geboortedatum in februari 2005.

In casu blijkt aldus uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan in augustus 2019 op veertienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa reisde waar hij in juni 2020 in Oostenrijk aankwam en hij vervolgens doorreisde naar België waar hij op 5 augustus 2020 aankwam (AD CGVS, Verklaring DVZ). Hij diende op 14 september 2020 een beschermingsverzoek in. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is verzoeker net achttien jaar, is hij bijna vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij bijna drie jaar in België.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker, die als analfabeet uit Afghanistan is vertrokken, alhier twee jaar OKAN onderwijs heeft gevolgd, erin is geslaagd om te leren lezen en schrijven in het Nederlands, ondertussen de Nederlandse taal spreekt, een *“ongelofelijke goesting heeft ontwikkeld om veel te lezen”*, zich op sociale media begeeft en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Verzoeker is tot aan zijn meerderjarigheid begeleid door dezelfde voogd die eerder zijn neef begeleidde. Deze neef kreeg in 2017 subsidiaire bescherming en nam contact op met zijn vroegere voogd om verzoeker te begeleiden als voogd, wat zij ook heeft gedaan (stukken 8-10 bij aanvullende nota van 20 april 2023). In de aanbevelingsbrief van zijn voormalige voogd en in de schooldocumenten, waaraan een zekere bewijswaarde inzake het voorgehouden profiel kan worden toegekend, wordt getuigd over verzoekers ernst met zijn studies en zijn streven naar integratie en zelfstandigheid, zijn interesse in de wereld en rol als brug- en vertrouwensfiguur in de klas, alsook zijn wijsheid en mensenkennis bij eventuele conflicten. Ter terechtzitting verklaart verzoeker op doorleefde wijze dat hij zich al geïntegreerd heeft en waarden en normen heeft overgenomen, voornamelijk wat betreft vrijheid, waardoor hij zich moeilijk zal kunnen aanpassen bij terugkeer.

Hoewel hij voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, kan worden aangenomen dat verzoeker sinds zijn aankomst in België een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren als tiener en adolescent in België doorgebracht en dat dit zijn doen en denken heeft beïnvloed en gewijzigd. Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf, actief deelneemt aan de Belgische samenleving en terdege blijk geeft van een openheid ten aanzien van

westerse waarden en normen. Tijdens zijn maatschappelijke participatie werd en wordt hij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Deze vormende jaren, die hij grotendeels in Europa heeft doorgebracht en waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Verder merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Verzoekers jonge leeftijd en specifiek profiel maken dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en zijn verblijf alhier gedurende 3 jaar, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze gedragingen en kenmerken, gelet op zijn jonge leeftijd en 4 jaar afwezigheid uit Afghanistan, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden verstrengd. De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker niet steeds de kennis, de ervaring of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen. Dit geldt des te meer daar verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. De Raad is dan ook van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven.

Dit alles brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Taran, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus *"Afghanistan. Veiligheids-incidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen zoals Tehrik-e taliban Pakistan, ook ISKP zeer sterk aanwezig is en recentelijk het Haqqani-netwerk. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan eveneens worden beschouwd als een risico-verhogende factor voor verzoeker. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA *"Afghanistan: security situation"*, augustus 2022, p. 156-162; EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 136-138).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of andere groeperingen zal komen te staan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd, zijn verklaringen ter terechtzitting en de voorhanden zijnde landeninformatie en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien in casu de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 145-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES